

ת"פ 19392/12/19 - מדינת ישראל נגד אחמד חרבאוי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19392-12-19 מדינת ישראל נ' חרבאוי
תיק חיצוני: 560523/2018

בפני כבוד השופט דב פולוק
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם אחמד חרבאוי
החלטה

בפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש בעניינו מחמת סעיף 149(2), 149(4) ו-149(10) לחוק סדר הדין הפלילי.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו הוא מואשם בביצוע העבירות הבאות:

עבירת הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977,

עבירה של ניסיון השלכת פסולת ברשות הרבים, עבירה לפי סעיף 13(ג1)(א) לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין

עבירה של ניסיון מטרד לציבור, עבירה לפי סעיף 215(א) לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין,

ועבירה של ניהול עסק ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 4 לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968.

לטענת המאשימה, בתאריך 5.3.2017 הנאשם כשהוא נוהג במשאית במעבר המנהרות, כך גם בתאריך 16.5.2017 הוא עבר במעבר המנהרות, בתאריך 20.6.2017 הוא עבר במעבר עין יעל ובתאריך 13.12.2018 הוא עבר במעבר המנהרות. הנאשם הוביל במשאיות פסולת מעורבת ובה ברזל, מתכות, פסולת אלקטרונית ומנועים ונכנס לעבר תחומי איו"ש בניגוד לצו האלוף מס' 1252 בדבר העברת טובין.

באותן נסיבות הנאשם ניסה להשליך פסולת ברזל מעורבת בשטח פתוח ברשות הרבים שאינו אתר מוסדר לסילוק פסולת. הנאשם נתפס במעבר בטרם לכלך את הסביבה.

בנסיבות האמורות הנאשם גם ניסה לגרום למטרד לציבור בכך שנתפס במעברים מנסה להשליך פסולת גושית מעורבת ברשות הרבים בשטח פתוח וללא גידור, ללא היתרים ורישיונות וגרם לציבור פגיעה הטרדה ואי נוחות בשימוש בזכות הרבים.

כמו כן, באותן הנסיבות הנאשם עסק ועוסק באיסוף הובלה ופינוי של פסולת באמצעות משאיות ושופלים ללא רישיון או היתר זמני כדין.

הנאשם בבקשתו טוען לשלוש נימוקים בשלם יש, לדידו, לבטל את כתב האישום בעניינו:

טענה ראשונה - חוסר סמכות עניינית- הנאשם סובר שבעת המעבר בנקודות הבדיקה הוא יצא מישראל ונכנס לאזור דרך נקודות הבדיקה.

לטענתו, על פי סעיף 9(ב) לחוק העונשין לא תהיה העמדה לדין על עבירת חוץ אלא בידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסמכתו בכתב. לפי סעיף 14(ב) נעברה עבירה בשטח הנתון לשיפוט של מדינה אחרת יחולו עליה דיני העונשין החלים במדינת ישראל על פי תנאי הסעיף. הוא מציין שבמקרה דנן עבירות הניקיון החלות באזור, בשטחי C, מחוץ לתחומי ההתיישבות, עולים ממספר דברי חקיקה סביבתיים שהם בסמכות המנהל האזרחי בהם: הצו בדבר שמירת הניקיון הקובע כי "רשות הרבים" לעניין השלכת פסולת היא ברשויות המקומיות בלבד; הצו בדבר העברת טובין (יהודה ושומרון) (מס' 1252), התשמ"ח-1988, צו צבאי שעיקרו בהגבלת הכנסת חומרים וציוד המהווים סיכון בטחוני לאזור; וחוק רישוי עסקים - פרק ט1- שחל בתחום היישוב הישראלי בלבד מכוח "תקנון המועצות המקומיות באיו"ש". לאור זאת, סובר הנאשם כי אין לבית משפט זה סמכות עניינית לדון בכתב האישום.

טענה שנייה - העובדות בכתב האישום אינן מהוות עבירה - לטענת הנאשם, הטובין שנתפסו על גבי המשאית אינם אסורים בהכנסה לאזור לפי התוספת להיתר כללי להבאת טובין (צו מס' 1252). כן מציין הנאשם, שבכל המקרים בהם הוא עוכב הוא היה בנסיעה ועצר לפי הוראת פקחי איכות הסביבה שפעלו באזור, ולכן הוא סובר שלא בוצע כלל ניסיון עבירה של השלכת פסולת או מטרד לציבור כהגדרתו בחוק.

עוד טוען הנאשם, לעניין עבירת המטרד לציבור, כי בפועל לא נעברה כל עבירה וממלא הציבור לא הופרע משימוש בזכותו. כמו כן, לטענתו, "פסולת גושית" לפי הגדרתה בחוק הניקיון לא הודגמה אצלו כלל. הוא מציין שהפקחים בתפסם את מטען המשאית ציינו כי מדובר בטובין ולא בפסולת.

כמו כן מוסיף הנאשם, שלו היה פועל בשטח C היה ניתן לדרוש ממנו רישיון עסק אך לא כך, ועל כן הוא לא נדרש להציג רישיון תקף.

לאור האמור סובר הנאשם שהעובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה.

טענה שלישית - ניהול הדין הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגיונות משפטית.

לטענת הנאשם, בכל המקרים בהם נתפס נכח עמו במשאית אדם נוסף ברכב, בעל הטובין שהובלו. למרות זאת הפקחים לא הזמינו את האדם הנוסף לחקירה לגבי הטובין ומקורם.

כן מוסיף הנאשם שטענתו לפיה הטובין נרכשו כדי למחזרם לאחר פירוקם לחלקי פלסטיק ומתכת ומכירתם לעסקי המחזור בישראל לא נבדקה על ידי החוקרים שמונו לנהל את החקירה.

הנאשם סובר על כן שהחקירה הרשלנית שהתנהלה בעניינו קיפחה את זכותו להליך הוגן ועל יש לבטל את כתב האישום שהוגש בעניינו.

עוד טוען הנאשם שפקחי המאשימה תפסו שתי משאיות שפרטיהן מפורטים בהודעה בדבר בקשת המאשימה לחלתן בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ (מעצר וחיפוש)"). אולם, לא הוגשה בקשה להארכת תקופת התפיסה בחלוף 180 הימים ממועד התפיסה. לכן מועד החזקתן של המשאיות עד כה הוא בניגוד לחוק ומהווה פגיעה בזכויות הקניין של הנאשם.

בתגובה לבקשה לביטול כתב האישום, סוברת המאשימה שעל בית המשפט לדחות את הבקשה על הסף.

לעניין העדר סמכות עניינית - היא מציינת שהנאשם הוא תושב העיר ירושלים בשטחי מדינת ישראל והעבירות המיוחסות לו בוצעו כולן בשטחי המדינה, העמסת הפסולת על המשאיות נעשתה בשטח המדינה והנאשם נתפס במחסום בטרם מעברו לשטח C.

כמו כן, מוסיפה המאשימה שמיוחסת לנאשם עבירה של הפרת הוראה חוקית של צו אלוף בדבר העברת טובין וניהול עסק ללא רישיון שכן הובלת פסולת הינה עסק טעון רישוי.

לדידה, עסקינן בעבירה רבת פריטים והפסיקה קובעת בעניין זה כי ראוי להעניק את סמכות השיפוט לבתי משפט בישראל. שכן אם מקצת פריטים בעבירה רבת פריטים, בכמות שאינה זניחה, מבוצעים בישראל יש להכיר בסמכות השיפוט של בית המשפט בישראל על כל פרטי העבירה כולה.

לעניין הטענה לפיה העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה - סוברת המאשימה שעל פי הראיות הקיימות בחומר החקירה המשאיות הנהוגות ע"י הנאשם הובילו פסולת אסורה במעבר. דין של טענות מעין אלה להתברר בשלב ההוכחות כשכל הראיות יוצגו במלואן בפני בית המשפט.

בעניין זה המאשימה מבהירה שבידיה ראיות מעבר לכל ספק סביר להרשאת הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

לעניין טענת ההגנה מן הצדק - סוברת המאשימה כי אין בטענה זו ממש.

לטענתה, אומנם נכח אדם נוסף במהלך הבדיקה אולם מדובר באדם שלא ביצע כל עבירה. אין, לדידה, דרישה בדין לבדיקת טענות שאין בהן כדי לשמש להגנת הנאשם. לא הייתה התנהגות רשלנית בחקירה וגם לו הייתה כזאת הרי שאין בכך כדי לשמוט את הקרקע תחת כתב אישום.

באשר לתפוס, טוענת המאשימה שאין כל קשר בין התפוס לכתב האישום ומדובר בהליך אחר ונפרד. כמו כן, היא מוסיפה שב-20.9.2019 הוגשה בקשה בהסכמה להחזרת תפוס.

תגובת הנאשם לתגובה:

הפסיקה בישראל אינה מכירה בעבירת שרשרת. לטענת הנאשם אין לראות בפעולה לגיטימית של רכישת טובין בישראל שאין בה יסוד נפשי פלילי לפריט במכלול פעולות של עבירות אסורות לביצוע.

כמו כן, טוען הנאשם כי אם, כפי שגורסת המאשימה, נעצר לבדיקה בטרם עבר בנקודות הבדיקה הרי שלא עבר כל עבירה על צו האלוף המיוחסות לו ובוודאי לא עבר עבירה של ניסיון השלכת פסולת.

לעניין זה מציין הנאשם שהמחסומים נחשבים כניסה ומעבר בו, אזי הנאשם נתפס לדידה של המאשימה באזור. ועל כן חל עליו הצו בדבר שמירת הניקיון, צו צבאי משנת 1986. ולפיו לא ניתן להעמידו לדין ישראלי על פי מעשה שאינו מהווה עבירה באזור כפי שנקבע בתוספת לחוק להארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה ושומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), התשל"ח-1977.

דיון והכרעה:

סעיף 149 לחסד"פ קובע כי:

. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

...

(2) חוסר סמכות עניינית;

...

(4) העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה;

...

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

לעניין טענת חוסר סמכות עניינית -

מקובלת עלי טענת המאשימה לפיה הנאשם הינו תושב ישראל המתגורר בירושלים. ואכן העמסת הפסולת על גבי המשאית בוצעה בשטחי מדינת ישראל.

כמו כן, הוא מואשם בניסיון ביצוע עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים ובניסיון ביצוע עבירה של מטרד לציבור, כיוון שהאישום הוא בעבירת ניסיון לא נדרשת השלמת העבירה לכדי ביצוע. אשר על כן יתברר במהלך הדיון בפני בית המשפט הושלמו במקרה דנן התנאים הנדרשים לצורך הוכחת ניסיון ביצוע של העבירות האמור מעל לכל ספק סביר.

לעניין עבירת הפרת הוראה חוקית, הרי שההוראה החוקית בה עסקין היא הפרתו של צו האלוף בדבר העברת טובין.

לפי הצו נדרש רישיון לצורך הכנסת טובין משטחי המדינה לשטחי הרשות, הצגת האישור מוטלת על המעבר ועל כן בסמכות בית משפט זה לבחון האם לנאשם אכן היה אישור כנדרש על פי הצו, שכן, כפי שגם הוא מודה בטענותיו הוא נתפס במחסומים שלשם המעבר בהם נדרש האישור האמור.

כמו כן, גם לעניין ביצועה של עבירת ניהול עסק ללא רישיון, הרי שהנאשם הוא תושב מדינת ישראל והעמסת הפסולת על המשאית נעשתה בשטחי המדינה ולאור האמור נדרש כי לנאשם יהיה רישיון בר תוקף לשם ביצוע הפעולות המתוארות בכתב האישור.

אשר על כן אני סובר שיש לבית משפט זה סמכות עניינית לדון בעבירות המתוארות בכתב האישור.

באשר לטענת הנאשם לפיה העובדות המתוארות בכתב האישור אינן מהוות עבירה, גם כאן מקובלת עלי טענת המאשימה לפיה מקומן של הטענות אותן העלה הנאשם בעניין זה להתברר בפני בית המשפט במהלך דיון ההוכחות.

שכן, לשם דוגמא, לעניין ה"פסולת" עולה מחלוקת בין הנאשם למאשימה. הנאשם טוען כי היו על המשאית "טובין" שנרכשו, ואילו המאשימה טוענת שבידה ראיות מהן עולה מעל לכל ספק סביר כי על המשאית התפוסה "פסולת" לפי הגדרתה בחוק הניקיון.

גם לעניין צו האלוף (צו מס' 1252) צו בדבר העברת טובין (להלן: "צו האלוף"), הרי שלטענת הנאשם, הטובין שנתפסו על גבי המשאית אינם אסורים בהכנסה לאזור, אולם עיון בצו האלוף מראה כי כמעט כל נכס נכלל בגדר טובין ודורש היתר מאת הממונה לשם הכנסתו לאזור.

בצו האלוף נקבע כי:

"טובין" - כל נכס למינהו למעט מקרקעין, ולרבות תוצרת חקלאית;

....

1. א. הבאת טובין לאזור והוצאת טובין מהאזור טענות היתר מאת הממונה."

נראה אם כן שהדיון באשר לתכולת המשאיות נדרש להתברר על פי הראיות שיובאו על ידי הצדדים במסגרת דיון ההוכחות על מנת להכריע האם הנאשם עבר על העבירות בהן הוא מואשם בכתב האישור.

לאור זאת אני דוחה גם טענה זו של הנאשם.

באשר לטענת הנאשם לפיה ניהול הדין הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגיונות משפטית, הרי שהפסיקה קובעת שטענת הגנה מן הצדק יכולה להתקבל רק אם יוכח כי בשל התנהלות הרשות נגרמה לנאשם פגיעה ממשית באפשרות להגן על עצמו באופן בו תחושת ההגיונות והצדק נפגעת עמוקות, ואם אין לדרך אחרת מידתית יותר לריפוי הפגם מאשר ביטול כתב האישור. במקרה דנן, אף אם האדם שישב בסמוך אליו בעת שנתפסה המשאית לא נחקר, לא התרשמתי שהוכח, לעת עתה, שהתנהלות הרשות הובילה לפגיעה ממשית בנאשם, אם בכלל, ובטח לא כזו המצדיקה את ביטולו של כתב האישור שהוגש בעניינו.

לאור האמור החלטתי לדחות את בקשת הנאשם לביטול כתב האישום ואני מותירו על כנו.

באשר לבקשה בעניין התפוס, המאשימה מציינת בתגובתה כי הוגשה בקשה בהסכמה להחזרת התפוס.

**ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"א, 08 יולי 2021, במעמד
ב"כ המאשימה עו"ד נעמה ישראל, הנאשם וב"כ עו"ד
יעקב סבג.**